

poia abbielluse Ewaga. Agga kule, ütles
 isfa weel, tüdruk ei pea mitte üks ainus
 pääw kaueminne seäl Hanso maias pina-
 tud sama, sest et kulen, mis üsna willets
 põlli sel waesel lapsel tännini seäl on olnud.
 Tahhan lasta ettepanna ja sinnuga senna
 sõita, et tome tedda warsti meile. Sest
 saab jah wissiste natuke tülli ja käärin,
 agga mis woib parrata. Kui ei lähhá hea
 wisiga korda, siis peab wáe kaupa katsuma.

Láksid omma illusa woorwanfriga kui
 tuul árra, ja joudsid ni fermeste taggañ,
 et ei olnud weel mitte kuus tundi möda,
 kui jubba kolmekeste, Ewa olli kolmas,
 möldri due wárrawast sisse sõitsid. Keif
 kolm ollid üsna rómo náoga náhha. Kui
 emma sedda náagi, panni temma káed
 risti ja ütles: nüüd tunnen minna jälle
 selgeste, et leskede ja waeste-laste Isfa
 taewas on, ja kui kindel se sanna on,
 mis ta ütleb: „Hüa mind appi ahastusse
 páwal, siis tahhan ma sind sest wáljakis-
 tuda, ja sinna pead mind auustama.“

Weski maias said peagi rõõmsad pul-
 mad, ja nende järrele jõudsid rahholissed,
 õnsad ning jummalakartusse aastad. Ewa
 olli kui Jummalala ingel senna perrese astu-
 nud, ja temmaga ka wáljaspiddise seisusse
 polest õn ja õnnistaminne. Mõlder ja naene
 láksid jälle nago noreks laste õnsa põlwe
 ja laste-laste párrast, kes neile nende wan-
 nudusses melejahutamiseks ja sureks
 rõmuks ollid.

Hans Huberti maias olli hopis teine
 luggu. Rikkas Kristina olli alles ifka aino-
 üksi ja sellele sada, kellel himmo olleks
 temma järrele. Sest nüüd ei teinud seäl
 ennam suurt wahhet mitte selle wahhel,
 kes ennast wáimehheks ja peigmeheks
 pakkus: esimesenne keige parrem. Agga ei
 ükski ei raatsid, sedda tüdruko ennese om-
 male wõtta. Eks ta ei olnud iggas kohhas
 teáda kúul kui rahha ahne, sitke, laisk ja
 riakas loom. Sel surel rikkusel juhtus ka
 nattuke awalt üsna teine karto. Hans
 pillutas sedda monne aasta sees laiale pras-